

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 martie 2017

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte Nicolae Gordilă,

Judecători Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 20 ianuarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2015, declarate de către avocatul Belinschi Maxim în numele inculpatului, avocatul Iachimciuc Alexandru în numele inculpatului și inculpatul

Staver Simion XXX, născut la XXX,
originar din XXX XXX XXX și domiciliat
în XXX, str.XXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 19.11.2013 - 20.01.2015;
2. Instanța de apel: 23.04.2015 - 15.09.2015;
3. Instanța de recurs: 26.11.2015 - 20.01.2016;
05.05.2016 - 24.11.2016;
11.01.2017 - 07.03.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 20 ianuarie 2015, Staver Simion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.252 alin.(2) lit.b) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a exercita activitate de administrator în societățile comerciale pe un termen de 3 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă, încasându-se din contul lui Staver Simion în beneficiul Societății vânătorilor și pescarilor din R.Moldova, prejudiciul în mărime de 682892 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Staver Simion, fiind fondator și deținând funcția de director al SRL „Timpul”, urmărind intenția de a cauza daune considerabile creditorilor, a adus agentul economic la insolvabilitate intenționată în următoarele împrejurări.

În scopul neachitării datoriilor sale către Societatea vânătorilor și pescarilor din R.Moldova, la 03 septembrie 2010, SRL „Timpul”, în persoana lui Staver Simion, a formulat o cerere introductivă, drept temei invocând că se află în incapacitate de plată, având datoriile creditoriale în mărime de 1171416 lei.

La 06 septembrie 2010, Curtea de Apel Economică a admis spre examinare cererea introductivă, iar la 22 februarie 2011, a intentat procedura de insolvabilitate în privința SRL „Timpul”, confirmând lista creditorilor, în care figurează inclusiv, soția lui Staver Simion, Staver Iulia, deținând cota-parte de 20% din capitalul statutar al societății, Staver Svetlana și Podvalenco Iurie.

La 02 februarie 2012, de către Direcția generală control și revizie a CCCEC, a fost emis actul reviziei economico-financiare la SRL „Timpul”, prin care a constatat că în urma verificării corectitudinii și stabilirii cantității de puietși de pește vărsat în lacul Ghidighici,

s-a stabilit că contractul de vânzare-cumpărare a puietilor de pește în rate și cu plata amânată nr.1/02-07 din 24.02.2007, încheiat cu SRL „Piscipast” are un caracter fictiv, dovedit fiind faptul că pretinsele livrări de puieti de pește efectuate de către SRL „Piscipast” au fost reflectate documentar, dar de facto aceste livrări nu au avut loc.

Astfel, datoria SRL „Timpul” față de SRL „Piscipast” în mărime de 2589652 lei nu este reală, dar care a constituit elementul definitiv în stabilirea incapacității de plată a întreprinderii SRL „Timpul”, deoarece reprezintă ponderea a 70% din valoarea totală a creanțelor înaintate de creditori.

Din motivul tranzacțiilor dubioase efectuate de către inculpat, întreprinderea SRL „Timpul” nu a fost capabilă să-și desfășoare activitatea economică în regim normal și să-și onoreze obligațiunile conform contractului de activitate în comun din 25.01.2007, încheiat cu Societatea vânătorilor și pescarilor din R.Moldova, al cărui obiect este colaborarea părților în menținerea și îmbogățirea diversității biologice în lacul de acumulare Ghidighici, precum și creșterea peștelui spre realizare, cu organizarea pescuitului și cu desfășurarea luptei contra braconajului și în rezultatul cărora directorul SRL „Timpul”, Staver Simion nu i-a achitat Societății vânătorilor și pescarilor din R.Moldova suma de 576712 lei, și ilegal a reținut în beneficiul său patrimoniul acesteia în mărime de 106180 lei, cauzându-i daune în proporții deosebit de mari în mărime de 682892 de lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului în baza art.252 alin.(2) lit.b) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa de 3 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în cadrul societăților comerciale pe termen de 5 ani, invocând că instanța a aplicat o pedeapsă prea blândă, incapabilă să-și atingă scopul prevăzut de art.61 Cod penal;

- avocatul M.Belinschi în numele inculpatului și inculpatul, care au solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri, prin care S.Staver să fie achitat, invocând că instanța a apreciat arbitrar și eronat probele și circumstanțele cauzei; - nu a reținut că acțiunea civilă a fost examinată anterior în procedură civilă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2015, au fost respinse apelurile declarate de către procuror, avocatul M.Belinschi în numele inculpatului și inculpat, ca nefondate.

Instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat apreciere corectă probelor administrate și circumstanțelor cauzei, examinându-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc.

Cu referire la pedeapsa aplicată, instanța de apel a conchis că prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61 și 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Cu referire la acțiunea civilă, instanța de apel a indicat că aceasta a fost admisă întemeiat și corect a fost încasat din contul lui S.Staver în beneficiul părții vătămate datoria în mărime de 682892 lei.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul M.Belinschi în numele inculpatului care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.1), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea

unei hotărâri, prin care S.Staver să fie achitat și suspendarea executării deciziei atacate în latura civilă, pe motiv că nici organul de urmărire penală și nici instanțele de fond nu au verificat calitatea de parte vătămată și parte civilă a Societății vânătorilor și pescarilor din R.Moldova; - instanțele au apreciat arbitrar și eronat probele inclusiv, cele care confirmă cauzarea prejudiciului invocat și circumstanțele cauzei; - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - nu au fost întrunite elementele infracțiunii; - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; - instanțele de fond nu au reținut că acțiunea civilă a fost examinată anterior în procedură civilă.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2016, s-a dispus inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocat, deoarece nu îndeplinea cerințele de formă și de conținut prevăzute în art.429 și 430 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs a reținut că inculpatul a fost reprezentat în instanțele de fond de către avocatul M.Belinschi, la materialele dosarului fiind anexat mandatul acestuia în care se menționa despre împuternicirea de a-i acorda asistență juridică lui S.Staver în respectiva cauză penală, în instanțele de fond.

Ulterior, la declararea recursului ordinar, avocatul a indicat că mandatul este anexat la materialele cauzei însă, instanța de recurs în procesul de verificare a constatat că, de fapt, în dosar lipsește vreun mandat al avocatului care să-i fi acordat împuterniciri pentru a-l reprezenta pe inculpat în instanța ierarhic superioară, motiv pentru care instanța de recurs ordinar a conchis că recursul declarat nu corespundea cerințelor de formă și conținut, urmînd a fi declarat inadmisibil.

7. Împotriva deciziei pre-citate a declarat recurs în anulare avocatul A.Iachimciuc în numele condamnatului S.Staver care, invocînd temeiul prevăzut de art.453 alin.(1) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu remiterea cauzei la o nouă judecare în Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, invocînd că instanța de recurs ordinar eronat a conchis că avocatul M.Belinschi nu avea împuterniciri pentru a-l reprezenta pe S.Staver în instanța de recurs, din acest motiv declarînd inadmisibilitatea recursului; - instanța a încălcat prevederile art.6 din CtEDO - lezarea dreptului condamnatului la un proces echitabil, dreptul de a beneficia de asistența unui avocat și de a se apăra, și a dispune eficient de drepturile sale.

8. La 22 aprilie 2016, împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 20 ianuarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 septembrie 2015 a declarat recurs ordinar inculpatul S.Staver care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.1), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care să fie achitat și suspendată executarea deciziei atacate în latura civilă, precum și să fie repus în termen, pe motiv că nici organul de urmărire penală și nici instanțele de fond nu au verificat calitatea de parte vătămată și parte civilă a Societății vânătorilor și pescarilor din R.Moldova; - instanțele au apreciat arbitrar și eronat probele, inclusiv cele care confirmă cauzarea prejudiciului invocat și circumstanțele cauzei; - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - nu au fost întrunite elementele infracțiunii; - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; - instanțele de fond nu au reținut că acțiunea civilă a fost examinată anterior în procedură civilă.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 noiembrie 2016, recursul în anulare declarat de către avocatul A.Iachimciuc în numele condamnatului S.Staver a fost admis, casată decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2016 și dispusă rejudecarea cauzei la etapa admisibilității în principiu a recursului ordinar, de către aceeași instanță de recurs.

Colegiul penal, examinând recursul în anulare a conchis că, în procesul de examinare a recursului ordinar declarat de avocatul M.Belinschi în numele inculpatului, instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate, precum și eronat a concluzionat că recursul nu corespunde cerințelor de formă și de conținut din considerentul că avocatul nu avea împuternicirile respective.

În acest sens, instanța a menționat că încălcările normelor procesual penale comise de instanța de recurs ordinar, a lezat dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din CtEDO, or, instanța nu a rezolvat problemele de drept apărute la judecarea recursului apărării, în mod precis și explicit, prin argumente relevante și suficiente, prin întocmirea corectă a hotărârii adoptate, fiind prezentă lipsa de motivare adecvată cerințelor legii într-o hotărâre judecătorească, fapt ce constituie un viciu fundamental care a afectat hotărârea menționată, adică reprezintă erori de drept care permit redeschiderea procesului penal în privința lui S.Staver, precizând totodată că, în procesul reexaminării recursului ordinar declarat de către avocatul M.Belinschi în numele inculpatului, instanța de recurs urmează să se expună, inclusiv asupra recursului declarat de către inculpatul S.Staver la 22.04.2016 (f.d.181-194 v.5).

Într-o altă ordine de idei, instanța de recurs a lăsat fără examinare argumentele recurentului privind legalitatea deciziei instanței de apel, dat fiind că pe caz nu a fost exercitată, în condițiile legii, verificarea judiciară în cel de-al treilea grad de jurisdicție penală.

10. La 14 februarie 2017, avocatul A.Iachimciuc în numele inculpatului S.Staver a depus recurs suplimentar la recursul ordinar declarat de către ultimul, solicitând casarea hotărârilor judecătorești, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care S.Staver să fie achitat, din motiv că instanțele au apreciat eronat circumstanțele cauzei; - au apărut circumstanțe noi care îl dezvinovățesc pe inculpat. Totodată, a solicitat sesizarea Curții Constituționale pentru verificarea constituționalității art.432 Cod de procedură penală.

11. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că recursul ordinar declarat de către inculpatul S.Staver și recursul suplimentar declarat de către A.Iachimciuc în numele inculpatului urmează a respinse, ca inadmisibile, iar recursul ordinar declarat de către avocatul M.Belinschi în numele inculpatului - admis din următoarele considerente.

Cu referire la recursul ordinar declarat de către inculpatul S.Staver și recursul suplimentar declarat de către A.Iachimciuc în numele inculpatului

Colegiul penal atestă că, potrivit art.422 Cod de procedură penală, termenul de declarare a recursului ordinar împotriva hotărârilor instanței de apel este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. La calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește.

Instanța de recurs constată că, cu excepția căii ordinare de atac - recursul ordinar, legea procesual penală nu face careva mențiuni referitor la declararea recursului ordinar desfășurat și nu stabilește alte termene pentru actele suplimentare, decât cele prevăzute la art.422 Cod de procedură penală. Respectiv, un recurs ordinar fie el desfășurat sau unul suplimentar, va fi considerat ca depus în termen doar dacă se încadrează în termenul de 30 de zile de la data pronunțării deciziei instanței de apel.

Potrivit art.230 alin.(2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Momentul de la care începe să decurgă termenul de atac este riguros precizat de lege, adică data pronunțării deciziei, iar depășirea acestui termen duce la decăderea

părților din dreptul de a folosi calea de atac.

Astfel, reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din 13 octombrie 2015, S.Staver a fost prezent la pronunțarea deciziei motivate, primind inclusiv copia acesteia (f.d. 97, 131 v.5)

Totodată, instanța de apel, respectînd prevederile art.338 alin.(4) Cod de procedură penală, la 16 octombrie 2015, a expediat pentru informare în adresa avocatului M.Belinschi copia deciziei motivate (f.d.132 v.5).

Astfel, termenul de 30 de zile pentru depunerea recursului ordinar urma să expire la sfîrșitul zilei de 14 noiembrie 2015.

Reținînd faptul că inculpatul a depus recurs ordinar, iar avocatul A.Iachimciuc în numele acestuia - recurs suplimentar la recursul ordinar declarat de către S.Staver, abia la data de 22 aprilie 2016 și respectiv, la 14 februarie 2017 (f.d.181 v.5 și 1-3 v.6), adică după expirarea termenului legal de 30 de zile, prevăzut de art.422 Cod de procedură penală, Colegiul penal conchide că acestea nu pot fi considerate ca declarate în termen.

Mai mult că, atît în dispozitivul deciziei motivate, cît și în dispozitivul pronunțat la 15 septembrie 2015, ședință la care, potrivit procesului-verbal din aceeași dată, au fost prezenți atît inculpatul, cît și avocatul lui M.Belinschi, instanța a explicat modul și termenul de atac în instanța ierarhic superioară(f.d.92 v.5).

Colegiul atestă că termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca tardiv, deoarece legea procesual penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar, nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Cu referire la recursul ordinar declarat de către avocatul M.Belinschi în numele inculpatului

Potrivit art.427 alin.(1) pct.1), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau faptei săvîrșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

În conformitate cu prevederile art.414 Cod de procedură penală, judecînd apelul, instanța de apel este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror noi probe prezentate instanței de apel să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, să argumenteze decizia adoptată invocînd temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului.

Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Consecvent, potrivit art.101 alin.(1), (3) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Nici o probă nu are o valoare dinaintea stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată. Instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărîrii sale numai acele

probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărîre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Colegiul penal constată că aceste prevederi legale, deși sînt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel.

Astfel, în decizia sa instanța de apel menținînd sentința primei instanțe, a indicat că *vinovăția inculpatului se confirmă prin următoarele probe cercetate în cadrul ședinței, după cum urmează: declarațiile date în cadrul instanței de fond a inculpatului S.Staver, a reprezentantului părții vătămate V.Kuznețov, raportul de expertiză nr.823 din 24.10.2012, pe care însă nu le-a verificat în ședința instanței de apel și nu le-a consemnat în procesul-verbal.*

Raportînd această stare de lucruri la prevederile art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, Colegiul penal conchide că instanța de apel s-a pronunțat asupra unor circumstanțe și acte procedurale (menționate mai sus), fără cercetarea și verificarea lor în ședința de judecată, prin ce au fost încălcate prevederile alin.(6) din acest articol, potrivit căruia instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probe cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Colegiul penal reținînd situația expusă mai sus, consideră că aceasta are aplicabilitate și asupra restului probelor - declarațiilor martorilor I.Platon, G.Lincăuțanu, V.Rotaru, N.Bostan, Iu.Podvalenco, A.Bulat, V.Vrînceanu care, la fel, nu au fost cercetate și consemnate în procesul-verbal.

Din acest motiv au fost respinse și declarațiile martorului Ig.Ciudnii, care nici nu au fost cercetate și consemnate în procesul-verbal și nici nu au fost redată în partea descriptivă a deciziei.

Reieșind din circumstanțele sus menționate, Colegiul constată că instanța de apel, derogînd de la prevederile normei sus citate, nu a cercetat și motivat suficient inadmisibilitatea declarațiilor martorilor I.Platon, G.Lincăuțanu, V.Rotaru, N.Bostan, I.Podvalenco, A.Bulat, Ig.Ciudnii, V.Vrînceanu, ci doar, printr-o expunere succintă, a concluzionat că declarațiile lor nu pot fi reținute, pe motiv că aceștia au o poziție părținitoare față de inculpat, fără a le da o apreciere inclusiv, din punct de vedere al coroborării lor cu alte probe.

Totodată, deși avocatul M.Belinschi, în susținerea cerințelor privind casarea hotărîrii primei instanțe, a invocat în cererea de apel că instanța a dat prioritate declarațiilor martorilor și probelor părții învinuirii și a desconsiderat nemotivat declarațiile martorilor apărării, audiați la solicitarea acestora; precum și copiile facturilor de expediție prin care se confirmă procurarea puietului de pește de la diverși agenți economici; copiile de populare a lacului Ghidighici cu puiet de pește, semnat de reprezentanții Asociației vînătorilor și pescarilor; ordinele de plată, prin care se confirmă achitarea prin transfer de către SRL „Timpul” a puietului de pește de la agenții economici indicați în facturile expediție; extrasele de la bancă prin care se confirmă efectuarea transferurilor bancare, și alte probe (f.d.47-51 v.5), instanța a omis să se expună argumentat și motivat în vederea temeiurilor invocate.

Astfel, instanța la pct.29 al deciziei a descris trei motive din apelul părții apărării, pe care le-a respins printr-o singură frază - „*or, instanța de fond la examinarea cauzei a ținut cont de toate circumstanțele cauzei penale inclusiv de cele indicate de apelanți*”, la pct.30 - opt temeiuri, pe care le-a respins printr-o expunere succintă „*or, vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.252 alin.(2 lit.b) Cod penal a fost stabilită cu certitudine prin probele analizate mai sus*”, iar la pct.32 - opt argumente, pe care la fel le-a respins prin fraza „*or, prima instanță și-a motivat soluția menționată ținînd seama de toate*

circumstanțele pricinii și nu a fost stabilit careva viciu fundamental sau încălcări esențiale”.

Totodată, instanța în descriptivul deciziei a indicat argumentele invocate în apelul suplimentar declarat de către avocatul M.Belinschi la 15.09.2015, însă în dispozitiv a respins doar apelul comun declarat de către inculpat și avocatul M.Belinschi (f.d.86-88, 130 v.5).

În acest sens, Colegiul penal atestă că, decizia instanței de apel trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Obligarea instanței să-și motiveze hotărîrea pe cauzele penale rezultă din prevederile art.6 § 1 din Convenția Europeană. Acest lucru presupune relevarea considerentelor și temeiurilor asupra concluziilor formate în rezultatul verificării hotărîrii atacate în raport cu motivele invocate de apelant și cu temeiurile pentru apel prevăzute de lege.

Astfel că, instanța de apel avea obligația ca în mod precis și explicit, prin argumente relevante și suficiente, darea unui răspuns detaliat la fiecare argument, să rezolve problemele de drept apărute la judecarea apelului, prin întocmirea corectă a hotărîrii adoptate, adică prin analiza materiei reglementării și jurisprudenței.

Lipsa motivărilor cerințelor legii într-o hotărîre judecătorească poate ridica probleme conform art.6 § 3 (b) din Convenție, referitoare la accesul la justiție, situație în care nu sînt indicate cu suficientă claritate temeiurile pe care se bazează hotărîrea, ceea ce împiedică folosirea efectivă a procedurilor de contestare și afectează grav respectarea garanțiilor procedurale la un proces echitabil.

În concluzie, Colegiul penal constată că, instanța de apel, la judecarea apelurilor, nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.414 și 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu erori judiciare, ce s-au soldat cu o hotărîre neîntemeiată și nemotivată.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, ea casează hotărîrea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

Avînd în vedere că erorile de drept invocate nu pot fi corectate de către instanța de recurs, decizia instanței de apel în respectiva cauză penală urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță.

La noua rejudecare a cauzei, instanța de apel are obligația ca în conformitate cu art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, avînd în vedere prevederile art.93, 95, 101 Cod de procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și recurs, să respecte prevederile art.394, 414 Cod de procedură penală și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărîre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art.434 și art.435 alin.(2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către inculpatul Staver Simion și recursul suplimentar declarat de către Iachimciuc Alexandru în numele inculpatului.

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Belinschi Maxim în numele inculpatului Staver Simion, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel

Chișinău din 15 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui Staver Simion și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, pronunțată integral la 04 aprilie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun